

1 SAMUEL

17

David verslaat Goliath in vertrouwen op
Gods bewezen trouw.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/1-samuel/17

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	De chronologie van Davids contact met Saul	6 min	4
2	Goliaths afkomst, lengte en wapenrusting	4 min	7
3	Goliaths uitdaging en Israëls angst	4 min	9
4	Davids familie en zijn dienst bij Saul	2 min	10
5	Isaï stuurt David naar zijn broers	2 min	12
6	De beloning voor het verslaan van Goliath	2 min	13
7	Eliabs boosheid op David	2 min	14
8	Davids afkomst en zijn plaats in het gezin	4 min	15
9	David overtuigt Saul met zijn vertrouwen	5 min	18
10	Geloof op grond van Gods bewezen trouw	2 min	20
11	Davids uitrusting: harnas, slinger en stenen	3 min	21
12	Goliaths dreigementen en Davids antwoord	4 min	23
13	David verslaat Goliath	3 min	1
14	De achtervolging en het hoofd in Jeruzalem	3 min	27

15	Davids overwinning als beeld van Christus	3 min	29
16	De duivel weerstaan vanuit de overwinning	4 min	30
	Om verder te lezen		32

1

De chronologie van Davids contact met Saul

We komen bij het zeventiende hoofdstuk van 1 Samuel en het verhaal van David en Goliath. Het is een op zichzelf staand hoofdstuk, en in sommige opzichten is het moeilijk te zien hoe de chronologie met die van het vorige hoofdstuk in overeenstemming te brengen is. De reden is dat er in dit hoofdstuk een oorlog met de Filistijnen is, en zulke oorlogen waren er gedurende heel Sauls regering. Dan zien we David thuis bij de schapen, zoals hij dat bijvoorbeeld ook was toen Samuel hem tot koning zalfde. Hij gaat zijn broers bezoeken, die in het leger zitten. Maar David zit niet in het leger, dus misschien is hij nog te jong om voor de krijgsdienst te worden opgeroepen. Hij is er zeker geschikt voor, maar misschien heeft hij de leeftijd nog niet waarop hij kan worden opgeroepen. We weten het niet.

Dit alles is vreemd, want het klinkt alsof David nog steeds bij het huishouden van zijn vader hoort en de klusjes voor het gezin doet, zoals het verzorgen van de schapen. Terwijl we in het vorige hoofdstuk lazen dat Saul hem had laten komen om musicus en wapendrager aan zijn hof te zijn, omdat Saul door een boze geest gekweld werd.

Er is meer dan één verklaring hiervoor geopperd. Sommigen hebben gedacht dat Samuel misschien niet altijd een chronologische volgorde aanhoudt, net zoals de verhalen over Jezus in de Evangeliën niet altijd in chronologische volgorde staan. We weten dit doordat verschillende Evangeliën dezelfde verhalen over Jezus in een verschillende volgorde plaatsen. Een schrijver stelt zich niet altijd ten doel het verhaal in chronologische volgorde te vertellen. Dat is wat sommigen denken.

In dat geval vond de zalving van David, die in hoofdstuk 16 in besloten kring plaatsvond, vóór dit verhaal over David en Goliath plaats. Maar nadat de schrijver had vermeld dat de Geest op David kwam, besloot hij erop te wijzen dat de boze geest op Saul kwam. Dat leidde er, zouden we kunnen denken, uiteindelijk toe dat David als musicus werd geroepen, maar misschien niet op het moment waarop het wordt beschreven. Misschien wordt er vooruitgeblikt op het feit dat een boze geest bij Saul de

plaats van de Geest van God innam, en dat dit er uiteindelijk toe leidde dat David als musicus werd geroepen. Het verhaal daarover werd ons verteld, misschien voordat het in de chronologische volgorde plaatsvond, gewoon om daarop vooruit te blikken. In dat geval kan het verhaal van David en Goliath hebben plaatsgevonden voordat David werd geroepen.

Ik zeg niet dat dit noodzakelijkerwijs zo is. Het zou enkele problemen oplossen, want aan het einde van hoofdstuk 16, wanneer David wordt geroepen om musicus aan Sauls hof te worden, lijkt het er duidelijk op dat hij het huis van zijn vader in wezen voorgoed verlaat. Toch is hij in hoofdstuk 17 weer in het huis van zijn vader.

Ook hebben we aan het einde van hoofdstuk 17, wanneer David Goliath heeft gedood, dit korte gesprek tussen Saul en Abner, in hoofdstuk 17, vers 55 en verder. Daar staat:

Toen Saul David het kamp uit zag gaan, de Filistijn tegemoet, zei hij tegen Abner, de bevelhebber van het leger: Van wie is deze jongeman een zoon, Abner? Abner zei: Zo waar u leeft, koning, ik weet het niet. De koning zei: Vraagt u het, van wie deze jongeman een zoon is. Toen David terugkeerde van het verslaan van de Filistijn, nam Abner hem mee en bracht hem bij Saul, en het hoofd van de Filistijn was in zijn hand. En Saul zei tegen hem: Van wie ben jij een zoon, jongeman? En David zei: Ik ben een zoon van uw dienaar Isai, de Bethlehemiet.

1 SAMUEL 17:55-58

Dit klinkt beslist als hun eerste ontmoeting. Een van de eenvoudigste manieren om dit op te lossen, is te zeggen dat dit hun eerste ontmoeting was, en dat het contact tussen David en Saul dat aan het einde van hoofdstuk 16 wordt genoemd, later plaatsvond. Nadat David Goliath had gedood, ging hij terug naar het huis van zijn vader en deed hij daar wat hij moest doen. Toen de boze geest Saul begon te kwellen, werd David geroepen. We zien niet noodzakelijkerwijs dat Saul gekweld wordt in de periode

waarin het verhaal van David en Goliath zich afspeelt. Daarna krijgen we de gebeurtenissen van het einde van hoofdstuk 16. Dat zou een oplossing zijn. Het is misschien niet de enige oplossing, maar er zit daar wel een moeilijkheid.

Een andere mogelijkheid, die mij veel minder waarschijnlijk lijkt, is dat Saul, wanneer hij tegen Abner zegt:

Van wie is deze jongeman een zoon?

het eigenlijk meer retorisch bedoelt, zoiets als: ‘Die jongen is echt bijzonder. Wie is zijn vader?’ Hij is niet werkelijk op zoek naar informatie. Het is zoals toen de discipelen zeiden, toen Jezus de storm tot bedaren had gebracht:

Wat is dit voor man?

Ze kenden Hem al, maar nu zijn ze op een nieuwe manier onder de indruk van Hem en zeggen ze: ‘Ik heb het gevoel dat ik deze man helemaal niet gekend heb.’

Dat is mogelijk. Maar doordat die vraag aan het einde van hoofdstuk 17 zo uitvoerig aan de orde komt, denk ik dat er werkelijk naar die informatie wordt gevraagd. We hoeven het niet op te lossen, maar dat is één manier waarop het mogelijk opgelost kan worden.

Als de gebeurtenissen aan het einde van hoofdstuk 16, zoals ik al zei, bij wijze van vooruitblik worden vermeld, in plaats van op hun chronologische plaats, dan kan het begin van hoofdstuk 17 chronologisch de eerstvolgende gebeurtenis zijn na de zalving van David door Samuel. Als iemand het probleem op een andere manier wil proberen op te lossen, zou ik daar geen moeite mee hebben. Maar dit lijkt mij geen onmogelijke manier om het op te lossen.

2

Goliaths afkomst, lengte en wapenrusting

De Filistijnen verzamelden hun legers ten strijde en verzamelden zich in Socho, dat Juda toebehoort; zij sloegen hun kamp op tussen Socho en Azeka, in Efes-Dammim. Maar Saul en de mannen van Israël verzamelden zich en sloegen hun kamp op in het Eikendal. Vervolgens stelden zij zich tegenover de Filistijnen op voor de strijd. De Filistijnen stonden op een berg aan de overzijde en de Israëlieten stonden op een berg aan deze zijde, en de vallei lag tussen hen in. Toen kwam er een kampvechter tevoorschijn uit het leger van de Filistijnen. Zijn naam was Goliath, uit Gath; zijn lengte was zes el en een span.

1 SAMUEL 17:1-4

Goliath kwam uit Gath, en hij kan een Filistijn zijn geweest. Hij was in elk geval bij de Filistijnen gaan horen, als burger van die Filistijnse stad. Hij kon een Filistijn worden genoemd, ook als zijn voorouders in vroegere tijden tot de Enakieten behoorden. Dat weten we niet. Maar we lezen wel eerder, in de tijd van Jozua, dat Jozua en de legers van Israël de Enakieten hebben uitgeroeid, behalve degenen die vluchtten en in Gath en een paar andere Filistijnse steden achterbleven. We weten dus dat de overlevenden van de Enakieten, die in het eerdere deel van de geschiedenis de reuzen waren, blijkbaar alleen in deze Filistijnse steden overleefden. En nu zien we dat er in een van deze steden, Gath, een reus woont.

David noemt Goliath een Filistijn, maar hij kan een Filistijn zijn in dezelfde zin als Samuel een man uit Efraïm was. Hij woonde in Efraïm, maar hij was eigenlijk een Leviet. Het kan dus zijn dat Goliath een overlevende van de Enakieten was, of ook niet. Hij was door zijn erfelijke aanleg een reus. Bij elk ras kunnen mensen voorkomen die door hun erfelijke aanleg reuzen zijn. Ze zijn zeldzaam, maar ze komen voor. En als een leger zo iemand heeft, buiten ze hem zo veel mogelijk uit.

Goliath was blijkbaar niet alleen een grote man, maar ook een bedreven krijger. Hij was een held, een kampvechter onder de Filistijnen. Zijn lengte wordt opgegeven als zes el en een span. Gewoonlijk gaat men ervan uit dat een el ongeveer achttien inch is. In die tijd mat men die door de vingers recht uit te strekken en vanaf de elleboog tot aan het topje van de langste vinger te meten. Dat was een el. Maar natuurlijk hebben verschillende mensen armen van verschillende lengtes, dus het was geen exacte maat. Toen die later enigszins werd gestandaardiseerd, was het zoiets als anderhalve voet. Zes daarvan zou dus negen voet zijn.

Een span is de afstand tussen het topje van de duim en het topje van de pink van een uitgespreide hand. Dat is een span. Zo maten ze ook dingen, maar natuurlijk zijn niet alle handen even groot, dus het is geen exacte maat. Maar algemeen wordt aangenomen dat een span zoiets als zes of acht inch is. Goliath was dus blijkbaar ongeveer negen en een halve voet lang, een paar inch meer of minder.

Hij had een bronzen helm op zijn hoofd, een geschubd harnas aan — het gewicht van het harnas was vijfduizend sikkel brons —

1 SAMUEL 17:5

Als ik het me goed herinner, heb ik volgens mij gelezen dat dat naar onze maatstaven 125 pond is. Dat is een zwaar kledingstuk om te dragen, een zwaar stuk wapenrusting voor een man om te dragen.

hij droeg een bronzen scheenplaat boven zijn voeten en een bronzen werp spies op zijn schouders. De schacht van zijn speer was als een weversboom, en de punt van zijn speer was van zeshonderd sikkel ijzer; en de schilddrager ging voor hem uit.

1 SAMUEL 17:6-7

Trouwens, zeshonderd sikkel is volgens mij vijftien pond. Dus ongeveer het gewicht van een gallon melk, denk ik. Een gallon melk zou ongeveer zestien pond zijn, vijftien, zestien pond. Dus als je je dat kunt voorstellen.

3

Goliaths uitdaging en Israëls angst

Hij stond daar en riep de gelederen van Israël toe; hij zei tegen hen: Waarom zou u uittrekken om u op te stellen voor de strijd? Ben ik niet een Filistijn en bent u geen dienaren van Saul? Kiest u een man uit die naar mij toe komt. Als hij met mij vecht en mij kan verslaan, zullen wij u tot slaven zijn, maar als ik hem overwin en hem versla, zult u ons tot slaven zijn en ons dienen. Verder zei de Filistijn: Heden hoon ik de gelederen van Israël: Geef mij een man om samen te vechten! Toen Saul en heel Israël deze woorden van de Filistijn hoorden, waren zij ontsteld en werden zeer bevreesd.

1 SAMUEL 17:8-11

Zo bleef het lange tijd een patstelling. De reus kwam elke dag naar buiten en daagde hen uit, om te zien of er iemand mans genoeg was om naar buiten te komen en het tegen hem op te nemen. En niemand was dat. Dus ging hij terug en wachtte hij.

De Filistijnen hadden gewoon kunnen aanvallen wanneer ze maar wilden, en dan was het een gewone oorlog geworden. Maar blijkbaar besloten ze, hetzij om het wat sportiever te maken, of misschien gewoon om minder bloed te vergieten: ‘Waarom laten we niet gewoon vertegenwoordigers voor ons vechten, in plaats van de hele legers tegen elkaar te laten vechten? Als de hele legers vechten, dan verliest iedereen een heleboel mensen, ongeacht wie er wint of verliest. Er zullen veel doden vallen, ogenschijnlijk onnodig. Laten we gewoon afspreken dat jullie je sterkste man nemen en wij onze sterkste man. Dan laten we hen het als onze vertegenwoordigers uitvechten.’

Het is eigenlijk geen slecht voorstel. Als volken moeten vechten, kunnen ze net zo goed één man tegen één man laten vechten en kijken hoe dat afloopt. Dan spreken ze af dat ze het bloed van geen enkele andere soldaat zullen vergieten. Dit is genoeg, en wie

verliest, geeft zich over. Je zou het zelfs met een ander soort wedstrijd kunnen doen. Je zou het kunnen doen met een schaakpartij, een tenniswedstrijd of iets dergelijks. Het zou mooi zijn als volken hun geschillen op die manier oplosten. Laten we gewoon een tenniswedstrijd houden. Jullie sturen je beste tennisser; wij sturen onze beste tennisser. Wie verliest, geeft zich over. Het hele volk geeft zich over.

Het komt zo ongeveer op hetzelfde neer, alleen wilden zij toch op zijn minst een beetje bloed zien. Dus lieten ze hun kampvechter iedere kampvechter uitdagen die Israël maar op de been kon brengen. Maar Israël kon niemand op de been brengen. Israël had niemand die zo lang was als Goliath. Ze hadden een man die langer was dan alle anderen. Dat was de koning, maar die was een beetje laf. We zien Saul meestal niet echt erg moedig optreden. In de begintijd, toen hij net koning was geworden, gaf hij wel leiding in één heldhaftige strijd. Maar toen hij eenmaal bij God uit de gunst was geraakt, zien we bij hem niets dan angst, niets dan achterdocht, niets dan onzekerheid. Ook hier lezen we dat hij bang was. Hij was bang, en de legers waren dat ook.

Hij was de langste man van Israël, maar hij zou daar niet heen gaan. Alle anderen waren een hoofd en schouders kleiner dan hij. Zelfs hij was een hoofd en schouders kleiner dan Goliath. Dus de langste man van Israël, afgezien van de koning, zou heel klein zijn vergeleken met deze uitdager. Waarschijnlijk nog kleiner was de man die daadwerkelijk naar buiten ging om het tegen hem op te nemen. Die kant van het verhaal lezen we in vers 12.

4

Davids familie en zijn dienst bij Saul

David nu was de zoon van die man uit Efratha, uit Bethlehem-Juda, van wie de naam Isaï was en die acht zonen had. In de dagen van Saul was deze al te oud om met de mannen mee te gaan ten strijde.

1 SAMUEL 17:12

Een Efrathiet is een man uit Efrath, en dat is iemand uit Bethlehem. Bethlehem is Efrath. Dus David was de zoon van die Efrathiet.

Dat wil zeggen, Isaï was oud.

De drie oudste zonen van Isaï gingen op weg; zij volgden Saul ten strijde. De namen van zijn drie zonen die ten strijde trokken, waren: Eliab, de eerstgeborene, en zijn tweede Abinadab, en de derde Samma.

1 SAMUEL 17:13

Dit waren de drie die we genoemd hadden, over wie God zei:

Deze is het niet, deze is het niet, deze is het niet, toen Samuel op zoek was naar de juiste persoon om tot koning te zalven.

David was de jongste, en de drie oudsten waren Saul gevolgd.

1 SAMUEL 17:14

Het is mogelijk dat de middelste vier, tussen David en de drie oudsten in, te jong waren voor de strijd of niet geschikt waren voor de strijd. David was zeker geschikt voor de strijd, maar werd op dit moment blijkbaar vanwege zijn leeftijd uitgesloten.

Maar David keerde telkens van Saul terug om in Bethlehem de schapen van zijn vader te weiden.

1 SAMUEL 17:15

Dit roept vragen op over de oplossing die ik eerder noemde, want dit suggereert dat hij Saul al had ontmoet. Hij keerde van tijd tot tijd van Saul terug om de schapen te weiden. Dus dat is natuurlijk misschien het enige dat roet in het eten gooit bij de opvatting dat hoofdstuk 16 over iets gaat wat later plaatsvond. We hebben een onopgelost probleem, lijkt mij. Maar afgezien van de chronologie, die blijkbaar moet worden uitgewerkt met gegevens die we hier niet voor ons hebben liggen, staat er:

5

Isaï stuurt David naar zijn broers

De Filistijn kwam 's morgens vroeg en 's avonds naar voren. Zo stelde hij zich daar veertig dagen lang op. En Isaï zei tegen zijn zoon David: Neem toch voor je broers een efa van dit geroosterd koren en deze tien broden, en breng ze snel bij je broers in het leger, en breng deze tien melkkazen naar de bevelhebber over duizend. En bezoek je broers om te zien of het goed met hen gaat, en neem een levensteken van hen mee terug.

1 SAMUEL 17:16-18

Blijkbaar kon het leger niet veel voedsel voor al zijn mannen leveren, in elk geval geen bijzondere etenswaren. Dus zorgden de families voor een deel van hun rantsoenen en brachten ze ook een geschenk voor hun officieren mee. Isaï stuurt David op pad om dat te doen en om bericht mee terug te brengen over hoe het gaat. David weet op dit moment blijkbaar niets van Goliath, want hij lijkt verrast wanneer hij hem tegenkomt. Dus David is afwezig geweest gedurende de tijd dat Goliath deze uitdaging al uit.

Saul en zij, en alle mannen van Israël, zijn in het Eikendal in strijd gewikkeld met de Filistijnen. Toen stond David 's morgens vroeg op, hij liet de schapen bij een hoeder, nam het voedsel en ging op weg zoals Isaï hem bevolen had. Hij kwam bij het wagenkamp aan toen het leger uittrok naar de gevechtslinie en men het ten strijde riep.

1 SAMUEL 17:19-20

Het klinkt alsof er misschien wat gevechten werd, wat schermutselingen of zoiets, want ze hieven strijdkreten aan. Of misschien schreeuwden ze alleen maar beledigingen over het dal heen, om hun vijanden tot de strijd uit te dagen. Ik weet

het niet.

Vervolgens stelden de Israëlieten en Filistijnen zich op, gevechtswaak tegenover gevechtswaak.

1 SAMUEL 17:21

Ze vochten niet, maar ze stonden tegenover elkaar.

6

De beloning voor het verslaan van Goliath

David liet zijn bagage onder de hoede van de bewaker van de bagage, en hij snelde naar de gevechtswaak. Daar aangekomen, vroeg hij zijn broers naar hun welstand. Terwijl hij met hen sprak, zie, de kampvechter kwam eraan. Zijn naam was Goliath, een Filistijn uit Gath, uit de gelederen van de Filistijnen. Hij sprak dezelfde woorden, en David hoorde ze. Maar toen de mannen van Israël die man zagen, vluchtten zij allen voor hem weg en waren zeer bevreesd. De mannen van Israël zeiden: Hebt u die man wel gezien die gekomen is? Want hij is gekomen om Israël te honen. De koning zal de man die hem verslaat, grote rijkdom schenken, hij zal hem zijn dochter tot vrouw geven en het huis van zijn vader vrijstellen van lasten in Israël.

1 SAMUEL 17:22-25

Waarschijnlijk vrijstelling van belasting. Daar viel dus heel wat voor te zeggen. Als je de reus kon doden, zou je een rijk man zijn. Je zou de schoonzoon van de koning worden en ook je familie zou vrijgesteld zijn van belasting. Dat was dus aantrekkelijk. Maar David werd eigenlijk door iets anders gedreven. Gelukkig maar, want hoewel hij Goliath doodde, kreeg hij geen van die dingen. Misschien die vrijstelling voor zijn vader, maar hij mocht niet met Sauls dochter trouwen en hij kreeg geen grote rijkdom.

Het is mogelijk dat David wel aan de voorwaarden voor deze beloning voldeed, maar misschien te jong was om met de dochter te trouwen. Merab was de oudste dochter van Saul, en zij was degene met wie de winnaar van deze krachtmeting had moeten trouwen. Maar hij trouwde niet met haar. Uiteindelijk besloot hij met Michal te trouwen, omdat ze verliefd op elkaar werden. Maar daarvoor moest hij een andere opdracht uitvoeren die Saul hem gaf. Hij won dus niets door deze specifieke strijd te winnen, hoewel er wel een aanbod was gedaan. Misschien was er een reden waarom hij daar geen aanspraak op kon maken, omdat hij te jong was om te trouwen of zoiets.

Toen zei David tegen de mannen die bij hem stonden: Wat zal men de man doen die deze Filistijn verslaat en de smaad van Israël afwendt? Want wie is deze onbesneden Filistijn wel, dat hij de gelederen van de levende God durft te honen? Het volk gaf hem hetzelfde antwoord: Zo zal men de man doen die hem verslaat.

1 SAMUEL 17:26-27

Dat wil zeggen, ze vertelden hem wat we eerder hebben gehoord.

7

Eliabs boosheid op David

Toen Eliab, zijn oudste broer, hem tot die mannen hoorde spreken, ontstak Eliab in woede tegen David en zei: Waarom ben je eigenlijk gekomen en onder wiens hoede heb je die paar schapen in de woestijn gelaten? Ik ken je overmoed en de slechtheid van je hart wel, want je bent gekomen om het vechten te zien.

1 SAMUEL 17:28

Het is niet helemaal duidelijk wat dit bezwaar inhield. Hij was door zijn vader gestuurd. Hij was niet uit eigen beweging gekomen. Hij bracht geschenken voor zijn broers mee, en toch werden zijn broers boos op hem toen ze hem deze vragen hoorden stellen. Blijkbaar was uit de manier waarop David die vragen stelde voor zijn broers duidelijk dat hij overwoog eropuit te gaan en met Goliath te vechten. Dat maakte Eliab boos, maar erg redelijk was dat niet. Zelfs David geeft aan dat het bezwaar onredelijk is. Hij zegt:

Wat heb ik nou weer gedaan? Daar is toch een reden voor?

Had ik dan geen reden om hierheen te komen? Ik ben hier gekomen omdat pa zei dat ik jullie wat eten moest brengen. Hoe kun je beweren dat ik om een andere reden hierheen ben gekomen?

Eliabs boosheid op hem kan zijn voortgekomen uit het feit dat David gezalfd was en dat Samuel Eliab had overgeslagen. Of de betekenis van die zalving nu bekend was of niet, het is duidelijk dat David een gunst kreeg die zijn oudere broer niet kreeg. Het is ook mogelijk dat David nog zo jong was dat zijn broer gewoon dacht: 'Je bent te jong om je met oorlogszaken bezig te houden. Je hoort voor de schapen te zorgen. Bemoei je niet met dat oorlogsgedoe.'

Als David eropuit was gegaan om met Goliath te vechten, zou Eliab er immers ongetwijfeld van uitgaan dat hij gedood zou worden. En als David gedood werd, zou het niet alleen erg zijn voor de familie om David te verliezen. Het zou ook erg zijn voor het volk, want dan zouden de Filistijnen over Israël heersen. Dat is de afspraak. Wie in die krachtmeting gedood werd, zou voor zijn hele volk verliezen, niet alleen voor zichzelf. Hoe dan ook, het is niet duidelijk waarom Eliab boos op hem was. Maar Eliab lijkt wel jaloers op hem te zijn, of iets dergelijks.

8

Davids afkomst en zijn plaats in het gezin

Sommige Bijbelgeleerden stellen weleens vragen bij Davids positie binnen zijn familie. Sommigen denken dat hij misschien geen wettige zoon van Isaï was. Hij was wel een zoon, maar misschien niet van diens vrouw. Mogelijk van een bijvrouw of zelfs van

een prostituee. Is er enige reden om dat te geloven? Niets bijzonder stevigs, maar misschien zijn er enkele aanwijzingen die in die richting zouden kunnen wijzen. Ik zal je vertellen waarop die gedachte gebaseerd is.

David schrijft Psalm 51 nadat hij zich heeft bekeerd van zijn zonde met Bathseba. In die psalm brengt hij zijn bekering tot uitdrukking. Daarbij zegt hij in vers 7:

Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, in zonde heeft mijn moeder mij ontvangen.

PSALMEN 51:7

De meeste Bijbelgeleerden nemen aan dat hij het over erfzonde heeft: dat ik als zondaar geboren ben, dat we allemaal vanaf de conceptie al zondaars waren, en dat David alleen maar iets zegt wat voor alle mensen geldt. Maar in die psalm spreekt hij niet in algemene zin over alle mensen. Hij heeft het over zijn eigen specifieke zondigheid en zijn eigen specifieke schande. En velen nemen alleen maar aan dat dit over erfzonde gaat. Het is helemaal niet duidelijk dat het dat betekent. De meest voor de hand liggende betekenis van de woorden was:

Mijn moeder werd zwanger van mij in zonde.

Een heel voor de hand liggende betekenis zou in elk geval zijn: 'Mijn moeder en vader zondigden toen ik verwekt werd. Het was tijdens een zondige daad dat ik verwekt werd.' Dat hoeft het niet te betekenen, en de meeste Bijbelgeleerden zien het niet zo, dus misschien bedoelt David dat niet. Maar sommigen hebben dat vers bekeken en gezegd: 'Hier zit misschien een aanwijzing dat David een buitenechtelijk kind was.'

Let eens op Psalm 27, die David ook schreef. In vers 10 zei David:

Want mijn vader en mijn moeder hebben mij verlaten, maar de HEERE zal mij aannemen.

PSALMEN 27:10

Spreekt hij hypothetisch, alsof hij wil zeggen: 'Als ze dat zouden doen, dan zou ik op God kunnen vertrouwen'? Of heeft hij het over iets wat hij werkelijk meemaakt?

[Vertalersnoot: De spreker citeert hier een Engelse vertaling met ‘Wanneer mijn vader en mijn moeder mij verlaten’. Het hierboven aangehaalde Nederlandse citaat heeft ‘hebben mij verlaten’.]

Werd hij door zijn vader afgewezen? Was hij misschien iemand voor wie zijn vader zich enigszins schaamde? Is dat waarom Isaï hem niet liet komen toen Samuel zei:

Haal al je zonen hier naar binnen.

Ze werden allemaal binnengebracht, behalve David. Misschien omdat Isaï zich een beetje voor hem geneerde of schaamde. David had het gevoel dat hij door zijn ouders werd afgewezen, maar de HEERE had hem niet afgewezen. Dat zou een mogelijkheid zijn.

Elke oudere broer zou zijn jongere broer kunnen behandelen zoals Davids oudere broer hem behandelt, dus dit geeft geen uitsluitel. Maar we herkennen hierin wel een overeenkomst met de manier waarop Jefta's broers hem behandelden. Jifta was de zoon van een bijvrouw van zijn vader en niet de zoon van diens vrouw. De oudere broers van Jifta wezen hem af omdat hij geen volle broer van hen was en joegen hem de stad uit. Zo werd Jifta een verstopene: binnen zijn familie was hij niet in dezelfde zin een wettig kind als de anderen, en daarom wezen zijn broers hem af.

Het kan zijn dat er ook tussen David en zijn andere broers zo'n vijandigheid bestond, en dat zijn vader zich een beetje voor hem geneerde. Daarom liet hij hem niet samen met de andere zonen komen toen hij zijn zonen moest laten komen. Deze aanwijzingen bewijzen niets. Zelfs bij elkaar genomen bewijzen ze niets. Maar er is geopperd dat dit een mogelijk scenario is dat bij al die afzonderlijke kleine aanwijzingen zou passen. Het kan verklaren waarom Eliab zo onrechtvaardig tegenover David is en hem eigenlijk gewoon aan het treiteren is.

Hoe dan ook,

9

David overtuigt Saul met zijn vertrouwen

Hij wendde zich van hem af naar een ander en sprak dezelfde woorden; en het volk gaf hem weer antwoord zoals de eerste keer.

1 SAMUEL 17:30

Dus ofwel doet hij het om zijn broer Eliab te ergeren, die tegen hem zegt: ‘Houd op met vragen stellen over deze zaak.’ Hij wendt zich dan gewoon tot hem en blijft vragen stellen, ook al weet hij het antwoord. Hij doet het alleen maar om zijn broer boos te maken. Of misschien probeert hij hier bevestiging over te krijgen. ‘Is het echt zo? Ik heb het van deze man gehoord. Is dat wat jij ook gehoord hebt?’ Hoe dan ook, David krijgt enige bevestiging over wat de regeling is, wat Saul aanbiedt.

Toen de woorden die David gesproken had, gehoord werden en in de tegenwoordigheid van Saul werden verteld, liet deze hem halen. David zei tegen Saul: Laat geen mens vanwege hem de moed laten zinken. Uw dienaar zal gaan en met deze Filistijn vechten. Maar Saul zei tegen David: Je bent niet in staat naar deze Filistijn te gaan om met hem te vechten, want jij bent een jongen en hij is een strijdbare man van zijn jeugd af.

1 SAMUEL 17:31-33

Jij bent geen krijgsman; je bent nog maar een kind, en deze man is al een krijgsman sinds hij kleiner was dan jij. Hij heeft ervaring; jij hebt geen ervaring. Hij is groot; jij bent klein. Dit is gewoon geen goed voorstel.

Toen zei David tegen Saul: Uw dienaar weidde de schapen van zijn vader, en kwam er een leeuw of een beer die een schaap van de kudde wegnam, dan ging ik hem achterna, sloeg hem neer en redde het uit zijn bek. En als hij mij dan aanviel, greep ik hem bij zijn baard, sloeg hem neer en doodde hem. Uw dienaar heeft zowel leeuw als beer verslagen. Zó zal deze onbesneden Filistijn zijn als een van hen, omdat hij de gelederen van de levende God gehoond heeft. Verder zei David: De HEERE, Die mij uit de klauwen van de leeuw gered heeft en uit de klauwen van de beer, Die zal mij redden uit de hand van deze Filistijn. Toen zei Saul tegen David: Ga heen, de HEERE zij met je!

1 SAMUEL 17:34-37

Dit is iets verbazingwekkends. Het is verbazingwekkend dat Saul zei: ‘Ga het maar doen’, want Sauls hele koninkrijk zou staan of vallen met degene die eropuit ging om het tegen Goliath op te nemen. David moet ongelooflijk veel indruk op hem hebben gemaakt. Hier staat die jongeman, geen ervaren krijger. Geen van de soldaten is bereid het tegen Goliath op te nemen, want iedereen weet wat er zal gebeuren: ze zullen sterven. Saul zelf wil het niet doen. Hier staat dit kind, waarschijnlijk een tiener. Hij zegt: ‘Ik kan het’, en Saul weet dat hij het niet kan. Dat is zijn eerste indruk: ‘Je kunt het niet. Je bent jong. Je bent er niet voor geschikt.’

Maar tegen de tijd dat David uitgesproken is, zegt hij: ‘Goed, ga je gang. We leggen het hele lot van Israël op jouw schouders. Ik denk dat je het kunt klaarspelen.’ David moet met zijn sterke geloof en zijn vertrouwen echt indruk op Saul hebben gemaakt. Op de een of andere manier sloeg dat gewoon op Saul over, en Saul dacht: ‘Ja, ik denk dat je het kunt.’ Dat is verbazingwekkend. Maar David had er ook goede gronden voor. Een beer doden en een leeuw doden zijn niet zo heel anders dan een reus doden. Een mens

kan over het algemeen geen beer of leeuw met zijn blote handen doden. David sloeg de beer of de leeuw in een van die gevallen, en die richtte zich opnieuw tegen hem op. Blijkbaar had hij hem met zijn steen, met zijn slinger, geraakt en hem versuft of bewusteloos geslagen.

[Vertalersnoot: De spreker sluit hier aan bij de Engelse formulering ‘arose against me’, letterlijk ‘zich tegen mij oprichtte’. Het Nederlandse Bijbelcitaat heeft ‘als hij mij dan aanviel’.] Maar toen hij het dier bekeek, keerde het zich tegen hem, en hij greep de leeuw bij de baard en doodde hem met zijn handen. Misschien met een mes, dat weten we niet. Maar toch, een man tegenover een leeuw, dat loopt meestal niet goed af voor de man. En met een beer is het net zo.

Hier is een jonge man die ze allebei heeft gedood, en hij geeft God de eer. Hij zegt:

Jahweh heeft me deze overwinning gegeven. Het is Jahweh die me uit de klauwen van de beer en de leeuw heeft gered. Dus Hij zal me ook van deze Filistijn redden.

10

Geloof op grond van Gods bewezen trouw

Daarop is geloof gebaseerd. Geloof is gebaseerd op Gods vermogen om je te verlossen, op het feit dat God eerder op een vergelijkbare manier heeft gehandeld. We geloven in Hem omdat Hij Jezus uit de dood heeft opgewekt. We geloven dat Hij ons uit de dood kan opwekken. We geloven dat God elke situatie aankan, omdat Hij elke soort situatie die wij ooit zullen tegenkomen al heeft aangepakt. Dat zien we in andere gevallen waarover we in de Bijbel lezen, of zelfs in ons eigen leven. We hebben gezien hoe God voor ons heeft gezorgd op momenten dat we die zorg nodig hadden.

Hoe vertrouwen we erop dat God nu voor ons zal zorgen? We herinneren ons dat er eerder zulke momenten waren, en dat God uitkomst gaf. Sterker nog, dat heeft Hij altijd gedaan. We zijn er nog steeds omdat God in elke eerdere situatie altijd trouw uitkomst heeft gegeven, en deze situatie waar we nu voor staan is niet anders. Dezelfde God Die voor al die andere situaties heeft gezorgd, is Degene op Wie we vertrouwen om ook voor deze te zorgen. Daarop is geloof gebaseerd: op Gods bewezen trouw en Zijn vermogen om alles aan te kunnen.

David had nog nooit tegenover een reus gestaan, maar hij had wel vergelijkbare situaties meegemaakt. Hij had gezien dat God hem de kracht gaf om het klaar te spelen. Dus hij dacht: 'Dat is dezelfde God op Wie ik ga vertrouwen om ook dit te doen.' Blijkbaar werd Sauls weerstand overwonnen door Davids vertrouwen, en hij zegt: 'Goed, ga je gang.'

11

Davids uitrusting: harnas, slinger en stenen

Vervolgens kleepte Saul David met zijn eigen kleren, zette een bronzen helm op zijn hoofd en deed hem een harnas aan. David gordde zijn zwaard aan over zijn kleren en wilde gaan, maar hij was ongeïfend. Toen zei David tegen Saul: Ik kan hierin niet lopen, want ik ben ongeïfend; en David deed ze weer uit.

1 SAMUEL 17:38-39

Er staat eigenlijk niet dat het harnas te groot voor hem was, maar we mogen aannemen dat dit zo was. Saul was veel groter dan David, en het harnas was ongetwijfeld voor Saul op maat gemaakt. Dus dit kleine mannetje in het harnas van deze grote man zou behoorlijk in zijn bewegingen worden beperkt.

Waarom gaf hij hem geen harnas in zijn eigen maat? Misschien was een harnas moeilijk te krijgen. De Filistijnen stonden hun niet toe metaalbewerders te hebben. Misschien waren er in de legers van Israël helemaal geen echte harnassen, omdat ze niet het metaal hadden om die te maken. We weten dat Saul en Jonathan de enige twee soldaten waren die zwaarden hadden. Misschien waren zij ook de enigen die een harnas hadden. Je zou denken dat hij het harnas van Jonathan had moeten opzoeken. Jonathan gaf David later zijn harnas, maar misschien was Jonathan er op dat moment niet.

David moet een harnas hebben, dus trekt hij dat van Saul aan. Maar dat zal duidelijk nog erger zijn dan helemaal niets, omdat het hem in zijn bewegingen zal beperken. Daar kan hij niet mee uit de voeten. Het enige wat hier staat, is dat hij ze niet had

beproefd. Dat betekent dat hij eigenlijk nooit had geoefend om zich in zo'n uitrusting te bewegen. Het was gewoon niet wat hij gewend was.

Een harnas zou hem trouwens toch niet veel hebben geholpen. De speer van Goliath had elk soort harnas dat ze in die tijd hadden kunnen doorboren. Een speer met een schacht als een weversboom en een punt van vijftien pond ijzer, of hoeveel het ook was, zou elk beschikbaar harnas doorboren. Dus hij gaat er meer op rekenen dat hij behendig is dan dat hij gepantserd is.

Hij nam zijn staf in zijn hand, koos voor zich vijf gladde stenen uit de beek en legde ze in de herderstas die hij had, te weten in de zak, en zijn slinger was in zijn hand. Zo naderde hij tot de Filistijn.

1 SAMUEL 17:40

Dat was zijn herdersstok.

Er staat uitdrukkelijk dat hij vijf stenen meenam. Ik weet niet of dat betekenis heeft, of dat hij gewoon een paar stenen opraapte en het er toevallig vijf waren. En dat ons dat aantal wordt verteld omdat het er zoveel waren. Of misschien koos hij er vijf omdat hij er vijf wilde, zo van: 'Als ik mis, geef ik mezelf hier vijf kansen.' En toch denk ik niet dat David verwachtte dat hij zelfs maar de eerste keer zou missen.

Waarom nam hij niet gewoon één steen mee? Dat zou genoeg zijn geweest. Maar de Bijbel zegt natuurlijk ergens anders dat Goliath vier broers had. Dus misschien bereidde hij zich op hen voor. Misschien dacht hij: 'Ik haal eerst Goliath neer, en als de anderen hem komen wreken, pak ik hen ook, één voor één.' Hij was er behoorlijk zeker van dat hij alle tegenstanders die op zijn pad zouden komen, aan zou kunnen. Maar misschien moest hij gewoon genoeg stenen hebben, voor het geval dat. Dus hij naderde de Filistijn.

12

Goliaths dreigementen en Davids antwoord

De Filistijn kwam gaandeweg dichterbij David, en de man die zijn schild droeg, liep voor hem uit. Toen de Filistijn opkeek en David zag, verachtte hij hem; want hij was nog maar een jongen, rossig en knap van uiterlijk.

1 SAMUEL 17:41-42

Hij is een knappe jongen, geen geharde krijger van het Spartaanse soort.

De Filistijn zei tegen David: Ben ik een hond, dat je met stokken naar mij toe komt? En de Filistijn vervloekte David bij zijn goden.

1 SAMUEL 17:43

David droeg zijn herdersstafje bij zich, dus dat was blijkbaar het enige wapen dat Goliath opmerkte. Hij zag de slinger niet.

Ben ik soms een hond dat je met een stok achter me aan komt?

Daarna zei de Filistijn tegen David: Kom naar me toe, dan zal ik je vlees aan de vogels in de lucht geven en aan de dieren op het veld.

1 SAMUEL 17:44

Dat is behoorlijk intimiderende taal. David had daarvan van zijn stuk kunnen raken. En trouwens, wij kennen het verhaal zo goed dat we gewoon denken: 'Nou, er is niets om bang voor te zijn. David gaat winnen.' Maar op dit moment stond dat nog niet vast. We hebben het nog steeds over een kleine jongen die een werkelijk monsterlijke tegenstander tegemoet gaat, die hem beledigingen naar het hoofd slingert en hem

vervloekt in de naam van zijn goden. Die man was alleen al door zijn omvang intimiderend, en nu zegt hij ook nog heel intimiderende dingen. Dus je zou denken dat David wel een beetje geïntimideerd zou zijn, maar dat blijkt niet zo te zijn.

Maar David zei tegen de Filistijn: U komt naar mij toe met een zwaard, met een speer en met een werpspies, maar ik kom naar u toe in de Naam van de HEERE van de legermachten, de God van de gelederen van Israël, Die u gehoond hebt. Op deze dag zal de HEERE u in mijn hand overleveren. Ik zal u verslaan en uw hoofd van u wegnemen. Ik zal deze dag de dode lichamen van het leger van de Filistijnen aan de vogels in de lucht geven en aan de dieren van de aarde, en heel de aarde zal weten dat Israël een God heeft.

1 SAMUEL 17:45-46

Nou, dat is behoorlijk krasse taal. Hij zegt:

Je kunt zoveel dreigen als je wilt om mijn lichaam aan de vogels te voeren, maar dit is wat er echt gaat gebeuren. Ik ga je hoofd afhakken. En ik ga de lichamen van je soldaten overal verspreiden, en hun lijken zullen door vogels en wilde dieren worden opgegeten. Dat is omdat je de God van Israël hebt uitgedaagd. Je kunt me zoveel vervloeken bij je goden als je wilt. Die vervloeking hebben geen enkele kracht. Maar jij en de hele wereld zullen binnenkort zien wat mijn God kan doen.

En trouwens, het is interessant: David voorspelde dat de hele wereld zou weten dat er een God in Israël is doordat hij Goliath zou doden. Dit verhaal is over de hele wereld bekend. Op dit punt bleek hij gelijk te hebben. Het is waarschijnlijk het bekendste

verhaal uit het Oude Testament. En zo is het doden van Goliath door David voor de hele wereld, nog vele eeuwen daarna, een getuigenis geworden dat er een God in Israël is.

En deze hele gemeente zal weten dat de HEERE niet door zwaard of door speer verlost, want de strijd is van de HEERE. Hij zal u in onze hand geven.

1 SAMUEL 17:47

Dus hij zegt:

Je denkt dat ik alleen een stok heb en niet goed bewapend ben. Nou, het maakt God niet uit waarmee ik bewapend ben. God heeft geen zwaarden en speren nodig om mensen te redden. Hij redt mensen zoals Hij dat wil. En Hij gaat deze strijd voeren, ik niet. Hij zal jullie in onze handen laten vallen.

13

David verslaat Goliath

En het gebeurde, toen de Filistijn opstond en naar voren kwam, David tegemoet, dat David snel naar de gevechtsslinie liep, de Filistijn tegemoet.

1 SAMUEL 17:48

Deze jongen is niet geïntimideerd. Goliath was ongetwijfeld buitengewoon geprikkeld door wat David zei en moet een razend gezicht hebben gehad toen hij dreigend op David afkwam. David deinst niet terug om zichzelf wat ruimte te geven. Hij rent op de vijand af. Hij rent op de reus af. Hij wil niet missen.

Vervolgens stak David zijn hand in de tas, nam daar een steen uit, slingerde die weg, en raakte de Filistijn daarmee tegen zijn voorhoofd, zodat de steen in zijn voorhoofd drong en hij met zijn gezicht ter aarde viel. Zo overwon David de Filistijn met een slinger en met een steen, hij versloeg de Filistijn en doodde hem. Maar een zwaard had David niet in zijn hand.

1 SAMUEL 17:49-50

‘Hij versloeg de Filistijn en doodde hem’: dat is met het zwaard. Hij overwon hem met de slinger en een steen, maar hij sloeg hem met het zwaard, zoals we zullen zien.

[Vertalersnoot: Waar het Nederlandse Bijbelcitaat ‘versloeg’ heeft, staat in het Engelse citaat ‘struck’, oftewel ‘sloeg’. De spreker legt dat woord hier uit als een zwaardslag.] Maar David had geen zwaard in zijn hand, dus krijgen we te horen hoe dat gebeurde.

Daarom snelde David naar voren en ging bij de Filistijn staan. Hij nam diens zwaard, trok het uit zijn schede en doodde hem en hij hakte zijn hoofd ermee af. Toen de Filistijnen zagen dat hun held dood was, vluchtten zij.

1 SAMUEL 17:51

David had Goliath blijkbaar met de steen bewusteloos geslagen. Zoals ik al zei: een steen uit een slinger kwam in de oudheid het dichtst in de buurt van een kogel. Ze hadden geen buskruit om massieve projectielen voort te stuwten, maar een steen, een goede, stevige, harde steen, kan heel wat schade aanrichten aan schedels en aan vlees enzovoort als hij met enorme kracht inslaat. En een slinger kan die dingen heel, heel, heel snel wegschieten. Natuurlijk niet zo snel als een geweer, maar het komt aardig in

de buurt. Snel genoeg om dodelijk te zijn. Dus hij raakte die man, en die viel neer. David pakte het zwaard van Goliath, omdat hij er zelf geen had, en doodde hem ermee en toonde zijn hoofd. Toen waren de Filistijnen doodsbang.

Nu lijkt het niet alsof de dood van Goliath de Filistijnen noodzakelijkerwijs tot een zwakker leger zou maken dan ze daarvoor waren. Als ze eerder niet bang waren geweest voor de legers van Israël, was er niet noodzakelijkerwijs een reden waarom ze nu wel bang zouden moeten zijn voor de legers van Israël. Behalve dan dat ze, toen ze zagen wat David kon doen, ongetwijfeld dachten: 'Zo, als deze man een reus kan doden, wat kunnen die andere mannen dan wel niet? Deze legers zijn sterker dan we dachten.' En ze sloegen op de vlucht.

De reden dat ze vluchtten, was dat ze nu dienaren van Israël waren, en dat wilden ze niet zijn. De dood van Goliath betekende dat de Filistijnen nu de dienaren van Israël waren. Maar ze meldden zich niet vrijwillig voor die taak. In plaats daarvan vluchtten ze, in de hoop daaraan te ontkomen.

14

De achtervolging en het hoofd in Jeruzalem

Toen stonden de mannen van Israël en Juda op, juichten en achtervolgden de Filistijnen tot waar u bij de vallei komt en tot bij de poorten van Ekron. De Filistijnen vielen dodelijk gewond op de weg van Saäraïm, tot aan Gath en tot aan Ekron. Daarna keerden de Israëlieten terug van de felle achtervolging van de Filistijnen, en zij plunderden hun legerkampen. David nam het hoofd van de Filistijn en bracht het naar Jeruzalem, maar diens wapens legde hij in zijn tent.

1 SAMUEL 17:52-54

Dat is dus de wapenrusting van Goliath in zijn tent, blijkbaar de tent van David. Nu lijkt het wat voorbarig om het hoofd naar Jeruzalem te brengen, want Jeruzalem was nog niet de stad van David. Het was zelfs nog geen Joodse stad. Jeruzalem was in die

tijd een Kanaänitische stad. De Jebusieten hadden er de macht. Pas vele jaren hierna veroverde David Jeruzalem en maakte hij het tot zijn hoofdstad. Maar hij moest het veroveren op de Jebusieten die er in deze tijd de macht hadden.

Dus het lijkt vreemd dat hij het hoofd van Goliath naar Jeruzalem bracht. Maar volgens mij bracht hij het daarheen om het aan de mensen van Jeruzalem te laten zien, als een teken van wat hun zou overkomen wanneer hij de kans kreeg om ook hen aan te pakken. Ook zij waren daar in opstand tegen God. God had het land aan Israël gegeven, en sommige Kanaänieten hadden hardnekkig geweigerd te vertrekken, onder wie de Jebusieten.

David was opgegroeid in Bethlehem, op zes mijl van Jeruzalem. Zes mijl is niet erg ver. Als hij met de schapen op pad ging, kon hij misschien soms in de verte de muren van Jeruzalem zien. Als hij zich vol ijver inzette voor de zaak van Israël en voor de God van Israël, ergerde het hem misschien dat die vesting van de Kanaänieten er nog steeds stond, al die eeuwen nadat God het land aan Israël had gegeven. Het zou me niet verbazen als hij had besloten: ‘Ooit ga ik die stad veroveren. Ooit ga ik die smaad van Israël wegnemen en die opstandige stad veroveren.’

Dit is een vermoeden van mij, maar het is geen onredelijke gedachte. Als dat zo was, als David altijd al had gedacht dat hij Jeruzalem ooit zou willen trotseren en veroveren, dan zou zijn overwinning op de Filistijn heel goed als een teken daarvan gezien kunnen zijn. Misschien is hij erheen gegaan en heeft hij buiten de muren van Jeruzalem het hoofd omhooggehouden en ermee gezwaaid, zodat ze het konden zien. Hij bracht het hoofd naar Jeruzalem, maar we weten niet wat hij ermee deed. Er staat niet dat hij er een museumstuk van maakte.

Sommige mensen denken dat dit alleen maar betekent dat hij later, toen hij Jeruzalem had veroverd, het hoofd van Goliath naar zijn huis in Jeruzalem bracht om het daar tentoon te stellen. Maar dat zou jaren later zijn. Het hoofd van Goliath zou dan alleen nog een schedel zijn. Hij zou het gedaan kunnen hebben. Ik denk dat hij het deed om de Jebusieten daar in zekere zin te bedreigen met: ‘Kijk, dit heb ik met de Filistijn gedaan. Jullie zijn de volgenden.’ Dat is misschien wat hij probeerde te zeggen.

15

Davids overwinning als beeld van Christus

De dood van de reus is een voorafbeelding en een schaduw die van toepassing is op de geestelijke strijd van Christus. David is een beeld van Christus. Goliath is een beeld van de duivel. Twee koninkrijken. Vertegenwoordigers van twee koninkrijken. Het lot van de twee koninkrijken rust op die twee personen. Het lot van heel Gods volk hing af van hoe David het ervan afbracht. Het lot van alle mensen van de duivel, van het koninkrijk van de duivel, hing af van hoe Goliath het ervan afbracht.

Aan het kruis stonden de duivel en Jezus tegenover elkaar, en Jezus werd gekruisigd. De meeste mensen zouden dat hebben opgevat als een overwinning voor de vijanden van Christus. Maar natuurlijk begrijpen wij dat Jezus satan aan het kruis heeft overwonnen.

Hij heeft de overheden en de machten ontwapend, die openlijk te schande gemaakt en daardoor over hen getriomfeerd.

KOLOSSENZEN 2:15

Omdat nu die kinderen van vlees en bloed zijn, heeft Hij eveneens daaraan deel gehad om door de dood hem die de macht over de dood had — dat is de duivel — teniet te doen,

HEBREEËN 2:14

Dat is wat de Bijbel zegt.

Dus het kruis was de plaats waar satan werd verslagen, en dat betekent dat satans koninkrijk werd verslagen, net als de Filistijnen. In zekere zin is de oorlog nu voorbij. En toch zijn wij als de legers van Israël die, nadat David de strijd had gewonnen, eropuit gingen om de overgebleven vijanden te verslaan. Want de Filistijnen kwamen zich niet zomaar vrijwillig overgeven. Dus moesten de Israëlieten hen achtervolgen, maar ze achtervolgden hen zonder enige twijfel over de afloop. Die stond al vast. De

strijd was in zekere zin al voorbij. De overwinning was al aan één kant toegekend. Het enige wat Israël deed, was eropuit gaan en afdwingen wat al vaststond. En de vijand wist dat. Daarom vluchtte de vijand.

Zo is het ook met de geestelijke strijd van christenen. Christus heeft satan al aan het kruis verslagen. Daar baseren we alles op. Dat is de hele grondslag van onze zekerheid in de strijd. Daarom kunnen we eropuit gaan om het Koninkrijk van God te prediken en de machten van de duisternis tegemoet te treden. In de kracht van het kruis, de dood en de opstanding van Jezus zullen we demonische machten tegemoet treden, met de zekerheid dat we ze kunnen verslaan. We gaan er niet op uit met de vraag wie er gaat winnen. Dat staat al vast. Het enige wat op dit moment nog niet vaststaat, is hoelang het zal duren om af te dwingen wat al waar is. Want de vijand komt niet zomaar gewillig aanlopen om te gaan liggen en zijn nek bloot te geven.

16

De duivel weerstaan vanuit de overwinning

De vijand vlucht. De Bijbel zegt:

Onderwerp u dan aan God. Bied weerstand aan de duivel en hij zal van u wegvlugten.

JAKOBUS 4:7

De Filistijnen vluchtten voor de Israëlieten die hen achtervolgden. Wie denkt dat we bang moeten zijn voor de duivel, begrijpt niet helemaal hoe de zaken er hier voorstaan. De duivel is degene die bang is. De demonen sidderen. In Jakobus staat:

U gelooft dat God één is; daar doet u goed aan. Maar ook de demonen geloven dit, en zij sidderen.

JAKOBUS 2:19

Dus christenen hoeven niet bang te zijn voor de demonen of voor de duivel.

Als we hun ruimte geven, zullen ze alle ruimte innemen die we hun geven, net zoals de Filistijnen dat zouden doen. Als de Israëlieten hun voordeel niet hadden benut, als de Israëlieten gewoon naar hun tenten waren teruggegaan, dan zouden de Filistijnen zijn gebleven waar ze waren. Of misschien zouden ze zelfs de Israëlieten hebben achtervolgd. Wie weet? Maar omdat de Israëlieten besloten de overwinning die David had behaald af te dwingen, hadden de Filistijnen geen andere keus dan te vluchten en te hopen dat ze niet werden ingehaald. Maar ze werden geplunderd.

Wat de kerk doet sinds Jezus is gestorven en weer is opgestaan, is de wereld in trekken om te plunderen wat het gebied van de vijand was. Zijn kant weet dat ze verloren hebben, en daarom trekken zij zich terug en rukken wij op. Tenminste, zo ziet God het. Zo ziet de vijand het. Maar zo zien christenen het niet altijd. Christenen zijn vaak heel slecht op de hoogte, en vaak laten ze zich veel meer door de duivel intimideren dan waar ze enige reden toe hebben. Er is geen reden om je ook maar het geringste door satan te laten intimideren. Hij is degene die bang is voor jou. Als jij bang bent voor hem, dan is hij niet bang voor jou. Waarom zou hij? Als hij jou geïntimideerd heeft, dan heeft hij geen reden om bang voor je te zijn. Maar als je begrijpt wat de Bijbel over deze dingen zegt, dan heeft de duivel duidelijk veel te vrezen.

Volgens mij was het Dana die vertelde dat ze ergens iets had gelezen wat iemand had gezegd: 'Ik wil het soort vrouw zijn dat, als ze 's morgens opstaat en haar voeten op de vloer zet, de duivel zegt: "O nee, ze is wakker."' Iedere christen zou dat verlangen moeten hebben: het soort mens zijn bij wie de duivel, als je wakker wordt, zegt: 'O nee, die is wakker geworden.' Zo hoort het te zijn. Zo is het in werkelijkheid.

Toen Saul David het kamp uit zag gaan, de Filistijn tegemoet, zei hij tegen Abner, de bevelhebber van het leger: Van wie is deze jongeman een zoon, Abner? Abner zei: Zo waar u leeft, koning, ik weet het niet. De koning zei: Vraagt u het, van wie deze jongeman een zoon is. Toen David terugkeerde van het verslaan van de Filistijn, nam Abner hem mee en bracht hem bij Saul, en het hoofd van de Filistijn was in zijn hand. En Saul zei tegen hem: Van wie ben jij een zoon, jongeman? En David zei: Ik ben een zoon van uw dienaar Isaï, de Bethlehemiet.

1 SAMUEL 17:55-58

Dus hij had het niet in Jeruzalem achtergelaten.

Dus denk daaraan als het tijd is om belasting te betalen. Het huis van mijn vader hoort nu tenslotte vrijgesteld te zijn van belasting, toch? En ik zou met je dochter trouwen. Zodra ik een beetje haar onder mijn armen krijg en wat gezichtshaar krijg, weet ik dat ik met je dochter kan trouwen.

Nou, dat gebeurde niet. Die dochter trouwde uiteindelijk met iemand anders. Maar David trouwde wel met een dochter van Saul, een andere dochter, bij een andere gelegenheid, als beloning voor een andere overwinning. Maar we zullen verdergaan met het verhaal van David.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- 1 Samuel 17:55-58
- 1 Samuel 17:1-4
- 1 Samuel 17:5
- 1 Samuel 17:6-7
- 1 Samuel 17:8-11
- 1 Samuel 17:12
- 1 Samuel 17:13
- 1 Samuel 17:14
- 1 Samuel 17:15
- 1 Samuel 17:16-18
- 1 Samuel 17:19-20
- 1 Samuel 17:21
- 1 Samuel 17:22-25
- 1 Samuel 17:26-27
- 1 Samuel 17:28
- Psalmen 51:7
- Psalmen 27:10
- 1 Samuel 17:30
- 1 Samuel 17:31-33
- 1 Samuel 17:34-37
- 1 Samuel 17:38-39
- 1 Samuel 17:40
- 1 Samuel 17:41-42
- 1 Samuel 17:43
- 1 Samuel 17:44
- 1 Samuel 17:45-46
- 1 Samuel 17:47
- 1 Samuel 17:48
- 1 Samuel 17:49-50
- 1 Samuel 17:51
- 1 Samuel 17:52-54
- Kolossenzen 2:15
- Hebreëën 2:14
- Jakobus 4:7

- Jakobus 2:19

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.